

VYSKUPAS KĘSTUTIS KĖVALAS TELŠIŲ VYSKUPAS ORDINARAS

Vyskupo Kęstučio Kėvalo Pastoracinis Laiškas Telšių vyskupijos tikintiesiems

Brangūs broliai ir seserys,

praėjusieji metai paliko Lietuvos istorijoje neišdildomo įvykio atmintį. Tai Popiežiaus Pranciškaus apaštališkasis vizitas mūsų krašte, vykęs rugsėjo 22-23 dienomis. Šis ypatingas apsilankymas sutapo su mūsų Tėvynės 100 metų Laisvės ir Nepriklausomybės minėjimu bei 25 metų atminimu po Popiežiaus Šv. Jono Pauliaus II kelionės Lietuvoje. Tai ryškūs ženklai, liudijantys, kad Gerasis Viešpats lieja mums gausias malones.

Kokias svarbiausias mintis galime išskirti iš Popiežiaus Pranciškaus žinios, kuria jis drąsino mus? Norėčiau įvardinti bent dešimt, mano manymu, svarbiausių žinučių, kurias Vyriausias Bažnyčios Ganytojas pasiuntė mums įvairiose Vilniuje ir Kaune sakytose kalbose. Šventasis Tėvas mus ragino priimti skirtumus, semtis jėgų iš praeities, sutikti Dievą atsiveriant žmogui, nepasiduoti sunkumams ir nenuleisti rankų, siekti šventumo per bendrystę, mažiausią statyti į centrą, nebijoti išeiti ir eikvoti save, atrasti vilties priežastį, būti arti Dievo ir žmogaus bei kvietė Lietuvą tapti vilties švyturiu. Ar galėtų šie Popiežiaus Pranciškaus paraginimai tapti kiekvieno iš mūsų konkrečia asmeninio tobulėjimo programa? O gal tai puikiausios pastoracinės gairės ir mūsų vyskupijai? Šiandien, kai minime mūsų vyskupijos Globėjo Šv. Justino dieną, noriu pakviesti Jus į nuotykį: leiskitės vedami šių popiežiaus paraginimų, kuriuose - giliai tikiu - skamba paties Viešpaties Jėzaus Kristaus lūkestis mūsų gyvenimui, mūsų vyskupijai ir mūsų Tėvynei!

Lietuvos vyskupų iniciatyva 2019-ieji yra paskelbti maldų už pašaukimus metais. Mūsų pašaukimas būti žmonėmis, būti vyrais ir moterimis, pašaukimas būti krikščionimis, pašaukimas į santuoką bei į pašvęstąjį ir kunigiškojo gyvenimo kelią yra tos konkrečios išraiškos, kaip mes atsiliapiame į mums Dievo dovanoto gyvenimo iššūkį. O mūsų gyvenimas juk turi tapti dovana ir Dievui, ir žmonėms! Kaip atpažinsime mums Dievo siūlomą kelią, kaip į jį atsiliepsime, jei neturėsime nuolatinės komunikacijos su Dievu, kuri įmanoma tik per maldą ir sakramentus? Malda mums atveria kelią į Dievo valios pažinimą ir teikia jėgos ją vykdyti. Popiežius Pranciškus ragina būti arti Dievo ir žmogaus, siekti šventumo per bendrystę, nebijoti išeiti ir eikvoti save. Tai yra kvietimas į artimą draugystę su Dievu, kuri vėliau pasireiškia kaip bendrystė su kitu žmogumi. Užsidarymas ir atsiribojimas nuo kito pirmiausia yra įvykęs žmogaus širdyje, kai jis atsiriboja nuo Dievo. Todėl kasdieninė malda yra ta galia, kuri teikia jėgos įvykdyti mūsų krikščioniškąjį pašaukimą – tapti dovana kitam žmogui. O tai labiausiai reiškiasi ir santuokiniame gyvenime, ir dvasinio pašaukimo kelyje. Skatinkime žmones, ypač mūsų jaunimą, nebijoti save dovanoti santuokai arba pašvęstajam ir kunigystės gyvenimui. Šiandien pastebime svyravimą, atidėliojimą, bandymą išvengti įsipareigojimo ir pasišventimo. Tai nuostolis pačiam žmogui, šeimai, Bažnyčiai

ir Tėvynei. Viešpats Jėzus savo mokiniams yra palikęs kvietimą: „Melskite pjūtis šeiminką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį” (Mt. 9, 38). Tai reiškia, kad be maldos neturėsime ir darbininkų. Kartą mūsų vyskupijoje esu klausęs vieno kunigo, kodėl tiek daug pašaukimų į kunigystę yra iš Upynos parapijos. Šis man atsakė, kad tada, kai kun. Adolfas Pudžemys OFM čia dirbo, visus parapijiečius, vis radęs progą, kvietė melstis už pašaukimus, vis primindamas Viešpaties raginimą „melsti pjūtis šeiminką”. Ir štai būrelis kunigų, kilusių iš šios parapijos, šiandien Jums, brangieji, patarnauja, jus guodžia ir stiprina, jie atėjo iš aplinkos, kur skambėjo ir paraginimas, ir malda. Ar mūsų karta to nepamiršo? Mūsų vyskupijoje atsiranda vis daugiau galimybių melstis prie išstatyto Švč. Sakramento, vis daugiau parapijų skiria laiko šiai maldai. Jos metu, brangieji, ypač prašau prisiminti jaunus žmones, kad jie atrastų savo „geriausią gyvenimo versiją“, o ir mes patys vis labiau atsiliepkime į mums dovanoto pašaukimo eiti šventumo keliu konkretų būdą.

Praėjusiais metais Bažnyčioje įvyko Sinodas, kurio pagrindinė tema buvo jaunimo pastoracija šiandieniniame pasaulyje. Šio susirinkimo rezultatas yra šiais metais pasirodęs Popiežiaus Pranciškaus posinodinis apaštalinis paraginimas „Christus Vivit” („Kristus Gyvas”). Jo esminė žinia yra bendrystė su jaunimu ir augimas drauge. Santykių su jaunimu labiau esame įpratę pamokslauti nei su jais būti (CV 211). Tai turi keistis. Todėl šiais metais, ypač vykdydami sutvirtinamųjų rengimo programą, akcentavome sutvirtinamųjų savaitgalių, piligriminių kelionių bei susitikimų reikšmę. Visi pastebėjome, kad buvimo drauge nauda akivaizdi. Noriu labai padėkoti parapijoms, kurios sugebėjo savo jaunimui padovanoti sutvirtinamųjų savaitgalio bei šventės „Užtvirtink” Palangoje galimybę. Tai parodė, kad jūs mylite jaunimą. Labai prašau parapijų klebonų kartu su pastoracinių tarybų narių pagalba toliau užtikrinti ir tobulinti pasirengimo Sutvirtinimo sakramentui programą, kurioje privalomas sutvirtinamųjų savaitgalis. Taip pat prašau ieškoti galimybių ir kitai iniciatyvai – „Meilės savaitgaliui”, kur yra nagrinėjamos draugystės, lytiškumo, santuokos ir pašaukimo temos. Jaunimo pastoracija yra mūsų parapijų „lakmuso popierėlis”, kuriantis gyvybingą Bažnyčią.

Mūsų vyskupijoje tobulinama ir sužadėtinių pasirengimo santuokai programa. Labai dėkoju sutuoktinių poroms, kurios kunigų kviečiamos atsiliėpė ir savanoriaudamos vyskupijos, dekanatų ir parapijų šeimos centruose padėjo mūsų jauniems žmonėms pasirengti santuokai. Ačiū, mielos šeimos, kad leidotės į šią ypatingą misiją - tai vienas iš konkrečių meilės jaunimui ir krikščioniško liudijimo pavyzdžių! Taip pat labai prašau parapijose atrasti galimybes plėtoti šeimos palaikymo programas bei teikti pagalbą krizės ištiktoms šeimoms. Juk mūsų parapijų šeimos sielovada negali apsiriboti tik sužadėtinių rengimu. Tai labai svarbi dalis, tačiau tai tik šeimos sielovados pradžia. Lietuvoje jau turime daug išvystytų, šeimai palaikyti skirtų programų, tarnaujančių santuokinio gyvenimo stiprinimui: tai aštuonių susitikimų ciklas „Santuokos kursas“, savaitgalis „Sutuoktinių susitikimai”, savanorystė Šeimos centruose, sutuoktinių judėjimas „Dievo Motinos Komandos“, „Nazareto” ar „Kanos” šeimų bendruomenių parengtos programos. Visa tai galėtų būti puiki pagalba mūsų vyskupijos parapijų šeimos palaikymo programų kūrimo ir plėtojime.

Šiomet Lietuvos „Caritas“ švenčia 30 metų atkūrimo jubiliejų. „Caritas“ yra neatskiriama krikščioniškos bendruomenės identiteto dalis. Lietuvoje ilgus metus „Caritas“ nuolat rūpinosi mūsų vargingiausiais: dalijo maistą, rūbus ir teikė kitą materialią pagalbą. Tačiau šiandien pastebime, kad keičiantis visuomenei keičiasi ir skurdo formos. Vis labiau iškyla vienišumo ir atskirties skurdas, bendrystės ir išklauso trūkumas. Tad šiandien „Caritas“ ieško formų, kurios padėtų plėtoti išklauso tarnystę kaip pagalbą žmogui, stokojančiam bendrystės, galimybės pasitarti ar tiesiog pasikalbėti. Mūsų vyskupijoje „Carito“ veikimą vystome taip, kad pirmiausia dekanatų lygmenyje atsirastų žmonės, gebantys organizuoti ir koordinuoti „Caritas“ parapijų savanorius. Tam reikia turėti ne tik geros valios, bet ir socialinių bei vadybinių gebėjimų. Juk gerą

darbą artimui reikia gebėti ir gerai organizuoti. Labai prašau parapijų klebonus kviesti savo parapijiečius aktyviau įsijungti į „Caritas“ veiklą, organizuoti savanorių grupes, kurios galėtų lankyti parapijos žmones, ypač išgyvenančius įvairią atskirtį ir vienišumą, ir išklausyti jų godas. Taip Popiežiaus Pranciškaus paraginti, mažiausią statysime į centrą ir daugeliui vargstančių padovanosime viltį. Šitaip veikdami patys tapsime artimesni ir Dievui, ir žmonėms.

Džiugios bendrystės priežastimi šiemet sėkmingai tampa mūsų vyskupijos bei Kretingos pranciškoniškojo jaunimo organizuojami „Palaiminimų Šeštadieniai“, vykstantys dekanatų centruose. Dėkoju visiems klebonams ir pastoracinių tarybų nariams, padedantiems mūsų broliams ir seserims atsilipti į šią tikėjimo stiprinimo iniciatyvą. Tikėjimo atnaujinimui reikalingi impulsai. Svajoju apie laiką, kai taps įprasta taip rinktis parapijose Advento ar Gavėnios rekolekcijų proga. Bendrystė, konferencijos, o ypač malda drauge, šlovinant, adoruojant Viešpatį bei Šventų Mišių metu išgyvenant Jo guodžiantį artumą - tai priemonės, kurių dėka krikščioniška bendruomenė stiprėja ir toliau gyvuoja.

Nuoširdžiai dėkoju visiems mūsų vyskupijos tikėjimo bendradarbiams: kunigams, broliams ir seserims vienuoliams, parapijų pastoracinių tarybų nariams, vyskupijos, dekanatų ir parapijų centrų darbuotojams už ištikimą ir ištvermingą darbą skelbiant Gerąją Naujieną mūsų garbinga praeitimi apdovanotoje vyskupijoje! Šiemet, kai minime Žemaitijos vardo paminėjimo rašytiniuose šaltiniuose 800 metų jubiliejų, bei dėkojame Dievui už palaimintojo Mykolo Giedraičio gyvenimo pavyzdį, prisiminkime, kad, pasak Popiežiaus Pranciškaus, turime semtis jėgų iš praeities. Tik taip galėsime džiugiai žvelgti į ateitį ir tik taip Lietuva gali tapti vilties švyturiu.

Viešpats mus telaimina, Žemaičių Kalvarijos Dievo Motina - Krikščioniškųjų Šeimų Karalienė - mus tegloboja, o mūsų vyskupijos Globėjas Šv. Justinas teuztaria mus, žengiančius link Tavęs, Gerasis Dieve, kuris gyveni ir viešpatauji per amžius. Amen.

†Kęstutis Kėvalas
Telšių vyskupas

2019 m. birželio 1 d.

Šv. Justino, Telšių vyskupijos Dangiškojo Globėjo, šventė
Žemaitijos vardo paminėjimo rašytiniuose šaltiniuose 800 metų jubiliejus